

နေယဇင်းမြင့်

ချစ်ခြင်းမင်းအတွက်

(၁)

လေဆိပ်၏ " ပြည်တွင်းဆိုက်ရောက် " ခန်းမှာ " မင်းနေခန့် " စိတ်အေးလက်အေး ထိုင်နေ လိုက်၏။ ကလောမှ တစ်ဆင့် ဟဲဟိုးသို့သွားပြီး ၊ ဟဲဟိုးလေယာဉ်နဲ့ ပါလာမည်ဖြစ်သော " မနောဖြူ " ဟာ ကလေးပေါက်စ မဟုတ်ပြီ။ အသက်နှစ်ဆယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းကျောင်းအုပ်ချုပ်နိုင် သည့်အရွယ်ပါ။ ပြီးတော့ ဟဲဟိုးလေယာဉ် ဆိုက်ရောက်ချိန်လည်း လိုသေးသည် ။ ကိုယ်က ဘာကြောင့် များ ဝီရိယပိုနေပါလိမ့်။ " မနောဖြူ " ရဲ့ ဖခင်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း (သူငယ်ချင်းပဲ ဆိုပါတော့) ကိုဖြူကြီး (ကိုယ်က သူ့ကို ကိုဖြူကြီးဟု ပဲ ခေါ်ခဲ့သည်) ရဲ့ ကြိုတင်ပို့ထားပြီးသား စာကြောင့်လား။

ကိုဖြူကြီးနှင့် မတွေ့တာ ဆယ့်ငါးနှစ်တိတိ ရှိခဲ့ပြီ။ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ကိုဖြူကြီးဇနီး မမကြည် (သူ့နာမည်က မနောကြည်) ဆုံးစဉ်က၊ အဲသည် တုန်းက မနောဖြူ လေးငါးနှစ်ပဲ ရှိရာသေး သည် ။ ကိုယ်တောင် အဲဒီတုန်းက သက်နှစ်ဆယ်။ ကလောကို မရောက်၊ရောက်အောင် သွားဖြစ်ခဲ့၏။ နီး ကပ်လှစွာသော တတိယနှစ်စာမေးပွဲကို ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သဘောထားပြီး သွားခဲ့တာလေ။ သွားမိလို့ (သူ့ နာမည်က သီဟသွင်) ဆို၊ ဟိုး... မော်လမြိုင်ကနေတောင် လာခဲ့ရတာ။ ကိုသွင်ကြီးနှင့် ကိုယ်နှင့် ရန်ကုန် မှာ မဆုံပါ။ ကိုသွင်ကြီး တစ်ရက်နောက်ကျမှ ရောက်သည် မို့ မမကြည်၏ ဈာပနနောက်ဆုံးခရီး ကိုမမီပါ။ အ

ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး (ကျော်သက်ဖြူနှင့် သီဟသွင်) နှင့် အတူ သူတို့ ထက် ဆယ်နှစ် တိတိငယ်သော ကိုယ်က အတင်းအဓမ္မ သူငယ်ချင်း လိုက်တော်ခဲ့သည် ။သူငယ်ချင်းသုံးယောက်မှာ အလွန်ချစ်ခင်ကြပေမဲ့ အဖွဲ့ထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက် ပါနေသလိုရှိခဲ့၏။

ရွယ်တူတန်းတူနှင့် မပေါင်းချင်ပဲ၊ သူတို့ က ဆယ်တန်းကို သုံးနှစ်စီ ဆက်တိုက်ကျကြပြီး၊ စာ မေးပွဲဆက်မဖြေပဲမိဘလက်ငုတ်တွေထဲဝင်နေတာတောင်သုံးလေးနှစ်မို့သူတို့ အသက်နှစ်ဆယ် လောက်မှာ ကိုယ်က ဆယ်နှစ်၊ငါးတန်းကျောင်းသားလေးအဖြစ်သူတို့ နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်၍ ခင်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်ဟာ ပြန်တွေးကြည့်တော့လည်း ရယ်စရာလိုလိုပါ။

လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်က ကိုဖြူကြီးဆီမှ စာတစ်စောင်ရသည် ။

" သွင်ကြီးဆီလည်း ဒီစာကို မိတ္တူကူးပြီး ပို့လိုက်တယ်" ဟု ကိုယ့်စာထဲမှာ ပါ၏။ စာပါအကြောင်းအရာများကြောင့် မျက်နှာကြီး ဖျင်းခနဲ ပူသွားရလေသည် ။"ဖြူလေးကိုလည်း လက်မှတ်ထိုး ချိတ်ပိတ်ပြီး မိတ္တူတစ်စောင် ပေးထားတယ်။ သူ့ဘဝမှာ ကြီးမားသော အပြောင်းအလဲ တစ်ခုခု၊ ဒါမှ မဟုတ် မဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ရန် တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံမှ ဖွင့်ဖတ်ပါလို့ စာအိတ်ပေါ်မှာ ရေးထားတယ်" ဟု လည်း ကိုယ့်စာထဲမှာ ပါခဲ့သည် ။ ဒီလိုဆို ဒီစာတစ်စောင်ကို မိတ္တူသုံးစောင်ပွားလျက်၊ ကိုယ်ရယ်၊ ကိုသွင် ကြီးရယ်၊ ဖြူလေးရယ်၊ သုံးယောက် ရထားသည် ပဲပေါ့။ ကိုယ်နှင့် ကိုသွင်ကြီးတို့ ကတော့ ဖတ်ပြီးကြပြီ။ ဖြူလေးကတော့ မဖတ်ရသေးပဲရှိဆဲဖြစ်မည်။

စကြိုမှ လူတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ဝင်လာ၏။ နာရီကိုကြည့်တော့ ရှစ်နာရီလေးဆယ့်ငါး။ ခန်းမထဲမှာ မို့သာ မီးတွေနှင့် ထိန်ထိန်လ

င်းနေပေမဲ့၊ လေဆိပ်ခန်းမကြီး ပြင်ပသို့ ရောက်လျှင်
မှောင်နှင့်မည်းမည်းရှိနေပါလိမ့်မည်။ဟဲဟိုးမှ လာသောလေယာဉ်မှာ ည
ခေါက်ဆိုလျှင် လူသိပ် မပါဘူး လားမသိ။
မနက်တစ်ခေါက်ဆိုက်ချိန်လာကြိုတုန်းကမနောဖြူသာ ပါမလာတာ၊
လူတွေတော်တော် များ သား။ ခုတော့ ဝင်လာပုံက တစ်ယောက်စ နှ
စ်ယောက်စ။

မင်းနေခန့်... မတ်တတ်ထရပ်လိုက်၏။ ကြိုသူကို လူအုပ်ထဲမှာ ရှာစ
ရာမလိုပါ။ လူအုပ်က ကျဲလှ၏။ကြည့်ရုံကြည့်ရသည် ။ လူကုန်သလော
က်ရှိပြီ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီကောင်မလေး ဒီတစ် ခေါက် လည်း ပါ မလာ
သေးဘူး ထင်ပါရဲ့ ။ ဒါဆို မနက်ဖြန်ဆက်ကြိုရဦးမည်။ ဒီကောင်မလေး
ဟာ စိတ်မရှည်စရာတော့ အလွန်ကောင်း၏။

"လေးခန့်... ဖြူလေးက ရောက်ချင်တဲ့ အချိန်ရောက်မှာ ၊ လိုက်ချင်
တဲ့ ဖလိုက်တန်နဲ့ လိုက် လာမှာ ၊ လေးခန့်တော့ နှစ်ရက်သုံးရက် ဆက်ကြို
ချင်လည်း ကြိုရမယ်၊ စိတ်မတိုနဲ့ နော်၊ အဲဒီလို စည်းကမ်းမရှိ တာ ဖြူ
လေးရဲ့ ဝါသနာပဲ။ သိတယ်မှ လား၊ ငါးနှစ်သမီးက အမေသေတယ်။ မိခင်
အုပ်ပြီး မကြီးခဲ့ရဘူး" ... တဲ့ ။

တယ်လီဖုန်းထဲမှာ ပြောပုံက ဘယ်လောက်များ ရိုက်ပစ်ချင်စရာ
ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဒီ ကောင် မလေးနှင့်တော့ မလွယ်ရေးချမှာ ရှေ့
ထိုးပြီး ဝစ္စနှစ်လုံးပေါက်ပါ ထည့်ရဦးမည် ထင်၏။ မင်းနေခန့် သက် ပြ
င်းမောကိုချ၏။ ဘောင်းဘီနှစ်ဖက်ထဲ လက်နှိုက်ကာ စကြိုဆီသို့ လှမ်း
မျှော် ကြည့်လိုက်သည် ။ လူကုန်ပြီ။ ပြန်ဖို့ ခြေတစ်လှမ်းတောင် ဆုတ်
လိုက်ပြီးပြီ။ ဆုတ်ပြီးမှ ချာခ နဲပြန်ကွေ့ကာ မျှော်ကြည့်ဖြစ် လိုက်၏။

ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ဖရိဖရဲမှ တကယ့်ကို ဖရိဖရဲမျှမက ဖိုသီဖတ်သီဗြုတ်စဗျင်းတောင်း
ဟု လည်း ဆိုနိုင်ပါ သေးသည်။ ဝတ်ထားတာက ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီ
ရှပ်၊ ကိုယ်ကရှေ့သို့ ခပ်ကိုင်းကိုင်း၊ ကျောမှာ လွယ်ထားသည့် ကျောပိုး
အိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဘယ်လောက်ပါလို့ ဘယ်လောက် လေးနေမှန်းမသိ
ဘူး။ လူတစ်ကိုယ်လုံး တောင် ရှေ့ကိုင်းနေ၏။ ဘီးပါသော ကိုင်းတပ်အ
ဝတ်အိတ်ကို လက်တစ်ဖက်က ဆွဲထားသည်။ ။ နောက်
လက်တစ်ဖက်မှာ ဂစ်တာတစ်လက်။ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ကျတော့ ကင်မ
ရာ တစ်လုံး။ လည်ပင်းမှာ လွယ် ထားသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ပစ္စည်းနှ
င့် ရှုပ်ယှက်ခတ်ကာ ဆံပင်တွေ ကလည်း ပွယောင်းလျက် မျက်နှာ
တစ်ပြင်လုံး အုပ်လုလုမို့ မျက်စိတွေကိုတောင် ကွယ် ထား သေးသလား
မသိပါ။ ခလုတ်တိုက် ချော်လဲရန် ရာနှုန်းကိုးဆယ်ခန့်။

ပို့ထားသည့် ပါစီပို့ဓာတ်ပုံလေးက ခပ်သေးသေး၊ ဆေးသားခပ်ညှံညှံ
၊ ဆယ်တန်းဖြေတုန်းက ဖြစ်သလို ရိုက်ထားသော ပုံလေးမို့ မျက်နှာပုံပ
န်းကလည်း မပီပြင်။ လူတွေအားလုံးကုန်မှ လေ ယာဉ်ပေါ် မှ တစ်ယော
က်တည်း ဆင်းလာပုံရသော၊ မျက်စိရှေ့မှ ကောင်မလေးသည် မင်းနေခ
န့် ကြိုဆိုရမည့် ကောင်မလေး ဟုတ်မဟုတ် (ဟုတ်ဖို့ များ ပါသည်) မ
သေချာ။ မျက်နှာကို ဝီပြင်စွာ မကျက်မိချေ။ မင်းနေ ခန့်က မျက်ခုံးနှစ်ခု
အတွန့်ချိုးလိုက်သည်။ ။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက် နှိုက်မပျက်စွာ၊ ခပ်စူး
စူး ကြည့်လိုက် ၏။

ကောင်မလေး...။ လက်ထဲမှ သေတ္တာကို လွှတ်ချသည်။ ။ ဂစ်တာကို
သေတ္တာဘေးမှာ ချသည်။ ။ ကျောပိုးအိတ်ကို ဖြုတ်ချသည်။ ။ ကင်မရာကို
သေတ္တာပေါ် တင်သည်။ ။ မင်းနေခန့်က ကြည့်နေ လိုက်၏။ သူလုပ်စရာ
တွေအားလုံး လုပ်ပြီးသွားသည့် အခါမှာ မင်းနေခန့်ဘက်သို့ တည့်တည့်
လှည့်လိုက်၏။ မျက် နှာပေါ်မှာ ဇာဝဲဝဲမိုးနေသည့် ဆံပင်တွေကို လက်နှ

စံဖက်နှင့်သပ်၍ ဖယ်၏။ လှစ်ခနဲပြိုသည် ။ ခြေ ထောက်တစ်ချက် စုံခနဲ လိုက်သေး၏။

" လေး... ခန့် "

မင်းနေခန့် ရင်မှာ ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွား၏။ ခေါ်သံသည် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှ မလာ၊ လည်ချောင်း ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့သော ရင်ခေါင်း ထဲမှ အသံဟု ထင်လိုက်၏။ ချိုဩရှလျက် အလွန်ထူးဆန်း ဆွဲဆောင်နိုင် စွမ်း လှသော အသံ။ ထိုအသံကသာ အမိန့်တစ်ခုခုကို ချမှတ်လိုက်လျှင် မည်သူမျှ ငြင်းဆန်ရန် ခွန်အားရှိဖွယ် မမြင်။ ကောင်မလေး... သူ့ပစ္စည်း တွေ ထားပစ်ခဲ့ပြီး မင်းနေခန့်ဆီ ပြေးလာတော့သည် ။

သူ ပြေးလာပုံက ကိုယ့်ရင်ခွင်ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ်။ သူ့ပန်းတိုင် သည် ကိုယ့်ရင်ခွင်။ အပြေး လာဆဲ သူမရင်ခွင်မှ နှလုံးသားတစ်ခု ခုန်ထွက်လာကာ ရှေ့မှ ကြိုပြေး လိုက်လေသလား။ နေရာမရွေ့ ရပ်မြဲ မင်းနေခန့်၏ ရင်ခွင်မှ နှလုံးသားသည် ရင်ကိုဖောက်ထွက်လျက် ပြေးကြို လိုက်သလိုလို။ မကြာမီ သော စက္ကန့်ပိုင်းဆိုသည့် အချိန်ကလေး အတွင်းမှာ နှလုံးသားနှစ်ခု အရှိန် ပြင်းစွာ ဆောင့်မိသံ " ပုန်း " ခနဲ အကျယ်ကြီး ကြားရတော့မည်ဟု တနင့်တပိုး ခံစားလိုက်ရလေ၏။

အဲသည် အသံကြီး ကြားရဖို့ ချောက်ချားစိတ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အရိုးအကြောတို့ တုန်လှုပ်ရ သည် ။ တားပဲပိတ်ထားလိုက်ရမလား၊ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ ရင်ခွင်ဖွင့်ပြီး ကြိုလိုက်ရမလား၊ ဆောက်တည်ရာမရ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်မကျ၊ အူကြောင်ကြောင် ခံစားမှုကြီးထဲမှာ ၊ နှလုံးခုန်သံ ကျယ်ကျယ် မြန်မြန်က လူကို မောဟိုက်လာစေသည့်အထိ ပြင်းထန်စွာ နှိပ်စက်နေလေရဲ့ ။

" လေးခန့် "

တကယ်တမ်း ပြေးဝင်လာသူက ကောင်မလေးပါပဲ။ " လေးခန့်... လေးခန့်" ဟု ခေါ်လျက် တခစ်ခစ်ရယ်ကာ မင်းနေခန့်ကို ပတ်ချာလည် ဝိုင်းလေ၏။ ကောင်မလေးဟာ မိန်းမသားတွေထဲက " မြင့်သည် " ဟု ပြောရမည့် အရပ်မျိုး။ ဒီကြားထဲ ခုံမြင့်ဖိနပ်စီးထားလိုက်သေး၏။ စောစောက လှမ်းအ ကြည့်မှာ သူ ဘာဖိနပ်စီးထားလဲ သတိမထားမိလိုက် ချေ။ တော်တော်မြင့်သော အရပ်နှင့် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လုပ်လျက် မင်းနေခန့် ကို မော့ကြည့်ရာတွင် ၊ ခြောက်ပေဆိုသည့် အရပ်အမောင်းပိုင်ရှင် မင်း နေခန့်က ငဲ့ အကြည့်၊ ခြောက်ပေဆိုသည့် အရပ်အမောင်းပိုင်ရှင် မင်း နေခန့်က ငဲ့အကြည့်၊ မျက်နှာနှစ်ခု၏ နီးကပ် လွန်းလှတော့သည် ။

ကောင်မလေး၏ မျက်နှာသည် မယုံကြည်နိုင်အောင် ထူးခြားဆန်း သစ်လွန်း၏။ နုနယ် ပျိုမျစ် ခြင်းများ ၊ အောင်မြင်မှုတစ်ခုကို ရယူဖို့ အ တွက် တက်ကြွဆူပွတ်သော မျှော်လင့်ခြင်းများ ၊ ပြင်းထန်စူးရှ သည့် ခံ စားမှုများကို အိတ်တစ်လုံးမှာ ပြည့်သိပ်မောက်လျှံအောင် ထိုးထည့် ပြင် ဆင်လိုက်တဲ့ အခါမှာ ... ဒီ ကောင်မလေးမျက်နှာ ဖြစ်သွားလေသတည်း ... ဟု သာ ဆိုချင် ပါတော့သည် ။

" သွားသယ်ပေး။ လေးခန့် သယ်ပေးဖို့ ပုံချထားခဲ့တယ်။ ဖြူလေး င ရဲမကြီးပါဘူး။ သေတ္တာထဲ မှာ ထဘီတစ်ထည်မှ မပါဘူး။ ဟီး...

" မနောဖြူနော်"

မင်းနေခန့်က မယုံကြည်နိုင်သေးသလို မေးမိ၏။ " မနောဖြူ အစစ်၊ ရေရောထားတယ် ထင်လို့ လား။ ဦးကျော်သက်ဖြူ၊ ဒေါ်မနောကြည်တို့ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး။ မနောဖြူ အစစ်။ ဒါ ကြောင့် ခုန်ပေါက်နေ တာပေါ့ လေးခန့်ရဲ့ ။ ငြိမ်ငြိမ်လေး ကုပ်နေရင် မနောဖြူအတု"

" အင်း... အင်း"

မင်းနေခန့်က မုန့်တိုင်းစက်ကွင်းထဲ ရောက်ရသလို
ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားမှုများကို သိမ်းဆည်း ရပါ သည် ။

" ဖြူလေးကဖြင့် မြင်မြင်ချင်း သိရတယ်။ လေးခန့်က ဖြူလေးကို မ
သိသလို သိသလိုနဲ့ ။ ဖေဖေ သာ လေးခန့်ရဲ့ အေးစက်တဲ့
ကြိုဆိုခြင်းကိုမြင်ရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းလိမ့်မလဲ "

" အင်းပါ... ရုတ်တရက်မို့ "

" ဖြူလေးကို လက်ခံဖို့ ဝန်လေးနေတာလား "

" ဟင့်အင်း.. ဘာလို့ ဝန်လေးရမှာ လဲ။ လာပါ... ပစ္စည်းတွေ သွားသ
ယ်မယ် "

မနောဖြူက ခြေကလေး တစ်ချက်ခုန်၏။ မင်းနေခန့်ကိုဆွဲ၍ သူ့ပစ္စ
ည်းတွေရှိရာသို့ ပြေးပြန် သည် ။ ဒီကောင်မလေး လမ်းမလျှောက်တတ်
ဘူးလား မသိ။ ပြေးပဲ ပြေးတတ်သည် ထင်ပါရဲ့ ။

" ဟဲ့... ဖြည်းဖြည်း "

မာန်မာန်ကလေး ပြောတော့ ခပ်ခနဲရယ်၏။ သေတ္တာမှ အပ ကျန်ပ
စ္စည်းအားလုံး မင်းနေ ခန့်ထံ ပို့ ၏။ မင်းနေခန့်က ဂစ်တာကြီးကိုင်ဖို့ (
သူ့အသက် မကြီးမငယ်နှင့်မို့) ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်ရသေး၏။ မထူးပါ
ဘူး ဆိုပြီး ကိုင်လိုက်ရသည် ။ ကောင်မလေးက သေတ္တာ၏ ကိုင်းကိုဆွဲ
ကာ လျှောက်လာ၏။

" ပေးလေ "

" ရပါတယ် "

" ထဘီ မပါဘူးဆို "

" ခိ... ဘောင်းဘီတွေပါတာပေါ့ လေးခန့်ရဲ့ "

" ခွေးမလေး "

မင်းနေခန့်က ကောင်မလေးခေါင်းပေါ် ထုချလိုက်၏။ ဘာကြောင့် လုပ်မိမှန်း မသိ လိုက် မိခင်မှာပဲ အလွန်တရာ နီးကပ်လှစွာသော ရင်းနှီးမှုတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းခိုင်မြဲသွားရပါသည်။ ။

" လေးခန့်က လူချောပဲ "

ဪ... သူကပဲ ပြောရတယ် ရှိသေး။

(၂)

" မေမေဆုံးတော့ လေးခန့်တို့ ရောက်လာတာ ဖြူလေးက သိပ်မမှတ်မိပါဘူး၊ နည်း နည်း ပါးပါး တော့ လည်း မှတ်မိတယ်"

" အင်း... ညည်းကလေး၊ ရှိလှငါးနှစ်ပေါ့"

" ဟုတ်တယ်... သူငယ်တန်း တက်ရမဲ့နှစ်"

အမေတစ်ယောက်လုံး ဆုံးသည့်အကြောင်းကို ပြန်ပြောနေတာတောင် သူ့ " တခစ်ခစ်" အရယ် က မပျက်ပေ။ မျက်နှာပြင်သည် တစ်ချိန်လုံး ပြုံးနေ၏။ သူ့ပြုံးပုံက နှုတ်ခမ်းကလေး တစ်ခု တည်း မဟုတ်ပါ။ မျက်လုံးကလေးတွေကလည်း ပြုံးသည် ။ ပါးမို့မို့ကလေးကလည်း ပြုံးနေ သလိုလို။ ကွေးကွေး ကလေး ကော့တက်နေသည့် မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးနှစ်ခုနှင့် မျက်တောင် ရှည်စင်းစင်းတို့ ကပါ ရောနှောလျက် ပြုံးရယ်နေကြသည် ဟု မှတ်ချက်ချရပါမည်။ သူမ အပြုံး ကလေးက သိပ်ကိုလှပါသည် ။ မျက်နှာပြင်တစ် ခုလုံးသည် ပြုံးရိပ်တို့ ဖြင့် ချုံမြနေ၏။

" ဒီကြားထဲမှာ လေးခန့်ကို ဘသွင်တို့ နဲ့ မတွေ့ရပေမဲ့ ဖြူလေးဘက်ကတော့ အရမ်း ရင်းနှီးတယ် သိလား"

" ညည်း ကိုသွင်ကြီးကို ဘသွင်လို့ ခေါ်တယ်လား"

" ဒါပေါ့... ဘသွင်က ဖေဖေထက်တောင် နှစ်နှစ်လောက်ဆိုသလို ကြီးချင်သေးတာ၊ ဘဘသွင် ဆိုတော့ လွယ်လွယ်ခေါ်လိုက်ရင် ဘသွင်

ပေါ့၊ လေးခန့်ကိုလည်း အမှန်က လေးလေးခန့်လို့ ခေါ်တာပဲ။ ဖြူလေးက စိတ်မှ မရှည်တာ။ လေးခန့် ခေါ်လိုက်တော့ မြန်သွားရော"

" ကိုသွင်ကြီးနဲ့ တွေ့သေးလား"

" ဘယ်တွေ့မလဲ။ ဖြူလေးက ရှမ်းပြည်နယ်ကနေ မြေပြန့်ကို တစ်ခါမှ မှ ဆင်းခွင့်မရတာ။ ဆယ် တန်းအောင်တုန်းကလည်း တနည်းနည်းနဲ့ ရန်ကုန်လာတက်ဖို့ ပူဆာတာဖေဖေက ခွင့်မ ပြု ဘူး။ ဖေဖေ နားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးတဲ့ ။ အဲဒါကြောင့် ဖေဖေကို မိန်းမယူပါယူပါလို့ တဂျီဂျီ နားပူခဲ့တာ"

" မကြိုးဖူးပေါင်... မိထွေး လိုချင်တဲ့ သူရယ်လို့ ။ ညည်းလက်ထက် ကျမှ "

" ဖြူလေးက တရားမျှတမှုကို လက်ကိုင်စွဲတယ်။ လွတ်လပ်ခြင်းကို နှစ်သိမ့်ခံစားတယ်"

" အောင်မယ်... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်"

ဒီကောင်မလေးကို မြင်မြင်ချင်းပဲ တော်တော်ကြီး ချစ်သွားရပါသည် ။ ဒါဟာ... သူ့အဖေ ကိုဖြူ ကြီးကို အရမ်းခင် အရမ်းချစ်ခဲ့တာက အရင်းခံသည် ဟု ပြောလျှင် ရနိုင်ပါသည် ။ ကိုဖြူကြီး၏ သားသမီး ဟာ မင်းနေခန့် အဖို့ တူ,တူမလို ညီလို ညီမလို မလွဲမသွေ ချစ်ရမည့်ကလေး ဖြစ်၏။ ချစ်ရင်းစွဲဓာတ်ခံ ရှိ ပြီး ဖြစ်၏။ ကောင်မလေးက တစ်ယောက်တည်းသီးသန့်အဖြစ်လည်း သိပ်ချစ် စရာ ကောင်းနေသည် ။ ဆယ့်ကိုး နှစ် ဆယ်သာဆို သူ့ကိုယ်သူ ဆယ့်လေးနှစ်သမီးကလေး ထင်နေသလား မသိ။ တစ်ချက်က လေးမျှ အငြိမ်မနေ။ တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည် ။ ဆံပင်တွေက ဝဲခနဲ ဝဲခနဲ မကြာခဏခါ ယမ်းနေသည် ။ ခြေအငြိမ်မနေ၊ လက်အငြိမ်မနေ။ ခုန်လိုခုန် ပေါက်လို့ ပေါက်။ စကားပြော

လျှင် မျက်နှာ ပြင် အမဲအရွဲကလည်း များ လွန်း၏။ မျက်စိမှိတ်လိုက် မျက်စပျစ်လိုက်တွေကလည်း ပါသေး။ စကား ပြောပုံက၊ ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ်ဟု တင်စားလျှင် တင်စားချက်က ဖြစ်ရပ်မှန်ထက် လျော့နည်း နေဦးမည်၊ အသံမစဲစကားလုံးချင်း ဆက်လျက်၊ နောက်စကားလုံးက ထွက်ချက်လွန်းစွာ ရှေ့စကားလုံး ကို တွန်းထုတ်နေသလား ထင်ရသည်။ ။

ဒါကို အမြင်ကတ်ပုဒ်မတပ်၍ ကဲ့ရဲ့ ရပါလျှင်၊ ဣန္ဒြေဆိုလို့ တစ်စက်ကလေးမျှ မရှိသော မိန်းကလေး ဖြစ်၏။ သူမနှင့် လိုက်ဖက်သည့် အန္တတ္တသညာ နာမည်များ ပေးရမည်ဆိုပါလျှင် ၊ ဆတ်ဆလူးစိန်၊ ပျာကလပ်စိန် ရွှေပိုးစိန်။ သို့ပေမဲ့... ချစ်သည့်မျက်စိနှင့် ကြည့်သည့်အခါမှာ ၊ သံပတ်ပေးထားသော ကခြေ သည် မကလေး အဆတ်မပြတ် ယိမ်းထိုးနွဲ့ယမ်းသည် ကဲ့သို့ အလှုပ် အရှားနှင့် အသံရော အမူအရာတို့ ပါ စည်းချက်ညီလျက် အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော လူကြီးမကျ၊ ကလေးမက၊ စကောစက ချစ်စရာ အရွယ် ကလေး ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ။ သူ့အသံလေးကို တစ်နေ့ ကုန် ထိုင်နားထောင်၊ သူ့အလှုပ်အယမ်းကလေး တွေကို တစ်နေ့ ကုန်ထိုင်ကြည့်၊ မျက်စိ နောက်ဖွယ်မရှိ၊ နားညည်းဖွယ်မမြင်၊ ကြည့်ကောင်း ကြားကောင်းမို့ ကြည့်သောသူပင်လျှင် ပြုံး ပြုံးကြီး ဖြစ်လာအောင် ဆွဲဆောင်အားကလည်း ကောင်းချေသေး၏။

" ဒါပေမဲ့... ဖြူလေးက ဖေဖေကို ပေးဆပ်ခဲ့တာတွေ အများကြီးပါ "

" ဪ... ကျေးဇူးရှင် "

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်ငါးနှစ်က နောက်ဆုံး တွေ့ဖူးခဲ့သည့် ကလေးလေး၊ အပျိုဖြစ်ပြီး မျက်စိရှေ့ ဗြူး ခနဲ ကျလာသလိုပေမဲ့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစိတ်က ချက်ချင်းဖြစ်ထွန်းပါ၏။

" ဟုတ်တယ်လေ... တက္ကသိုလ်သွားမတတ်ခဲ့ဘူး။ အဝေးသင်နဲ့ ပဲ
ဖြေခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဖြူလေး ဘက်က ပေးဆပ်မှု "

" ညည်းအဖေ မိန်းမယူသွားမှာ စိုးလို့ မဟုတ်ဘူး လား "

" လေးခန့် ယုံချင်မှ ယုံနော်။ မယုံရင်တော့ စတိုရီ (Sorry) ပဲ။ ဖြူ
လေး ဆယ်နှစ်သမီးကတည်း က ဖေဖေ မိန်းမယူချင်ယူလို့ ပြောခဲ့တယ်
"

" အဲဒီလိုပြောဖို့ သင်ပေးခဲ့တဲ့ လူတွေလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား "

" ဒါပေမဲ့ ... ဖြူလေးမှာ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိတာပဲ။ ဖေဖေ အရ
က်တွေ သိပ်သောက်တာ ဟာ ၊ ရှမ်းပြည်နယ်ရဲ့ ရာသီဥတုကို ခံနိုင်ရည်
ရှိဖို့ တာ ဆင်ခြေပါ "

" ဆိုပါဦး... ဘာကြောင့်လဲ "

" Lonely ဖြစ်တာပေါ့ လေးခန့်ရဲ့ ။ ဖေဖေဟာ ဒီခြံတွေ
ဧကပေါင်းများစွာကို အုပ်ချုပ် လုပ်ကိုင် ရတယ် "

" ကော်ဖီနဲ့ လိမ္မော်ပဲ မဟုတ်လား "

" ဘယ်ကမလဲ... မေမေ့ဘက်က အအမွေရတဲ့ ၊ မက်မန်းတို့ သစ်
တော်တို့ က ပိုတောင် များ သေး တာ။ ကော်ဖီနှင့်လိမ္မော်ရယ် သစ်တော်
ရယ်က ဒီတိုင်းရောင်းတာ။ မက်မန်းကျတော့ ပိုင်ထည့်တယ်။ ဖေဖေ မ
က်မန်းပိုင်က နာမည်ကြီး၊ တရုတ်ပြည်ဘက်တောင် ပို့ပြီးရောင်းရတယ်
"

" တယ်ဟုတ်ပါလား "

" ဖေ ဖေ မှာ တပည့်ကောင်းတွေ ရှိတာလည်း ကုသိုလ်တစ်မျိုးပေါ့ "

လေ။ ဒါပေမဲ့ သိတယ် မှ လား ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်လဲ"

" ဒါပေါ့... ဒါပေါ့ "

" ဒီခြံတွေအားလုံးကို ဖေဖေက မျက်ခြယ်မပြတ် လျှောက်သွားနေ ရတာ။ တစ်ခါတစ်ခါကျ မြင်းနဲ့ ။ များ သောအားဖြင့်မှာ တော့ မော် တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ "

" ညည်းလည်း လျှောက်လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား "

" ဘယ်ကျန်ခဲ့လိမ့်မလဲ။ ကားမောင်းတာများ စကားထဲထည့်မပြော တော့ဘူး၊ မြင်းနဲ့ ဆိုင်ကယ် မှာ လည်း ကျွမ်းသလား မမေးနဲ့ "

" အေး... မမေးဘူး "

ဖြူလေးက ခစ်ခစ်တက်ရယ်၏။

" ရယ်စရာလည်း မရှိပါလား "

" လောကမှာ ရယ်စရာတွေ အများကြီး၊ သူ့ဘာသာ၊ သဘာဝထဲမှာ တည်ရှိနေတယ်။ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေတယ်။အဲဒါကို ရယ်ရမှန်း မသိပဲ မခံစားတတ်တော့ခြင်းဟာ အိုမင်း ရင့်ရော် ၍ သော်လည်း ကောင်း....

" ကျုပ်ကိုကျုပ် အိုပြီလို့ တစ်ခါမှ မသတ်မှတ်သေးဘူး။ လူပျိုဖြစ်လို့ ကောင်းတုန်းအရွယ် "

ခုမှ ပိုလိုရယ်မောတော့၏။

" ဒါဆိုလည်း သဘာဝတရားနဲ့ ဆန့်ကျင်သူ၊ သဘာဝရဲ့ အနုအလှ ရ သတွေကို မခံ စားတတ်သူ၊ ကဗျာမချစ်သူ၊ အချစ်မရှိသူ၊ စက်ရုပ်လူ သားကြီးပဲ "

" ညည်းရောက်လာတာ... ငါ့ဘဝကို ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားစေတာ

တော့ အမှန်ပဲ"

" ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကို လာတာ "

" ပြောပါဦး... ညည်းအဖေ မိန်းမယူတဲ့ အကြောင်း "

" ဖေဖေကို မိန်းမယူဖို့ စတင်အကြံပေးတာ ဖြူလေးပါ။ ဖေဖေကို ပျော်စေချင်ပါတယ်။ တစ်ခု တော့ရှိတာပေါ့၊ ဒီမိထွေးဟာ ဖေဖေနဲ့ ဖြူလေးကြားမှာ ဂုံးထောင်တဲ့ သူမဖြစ်စေရဘူး။ စီးပွားရေးရာမှာ ကိုယ့်ဗိုက်အောင့် ကိုယ်ယက်သွင်းမဲ့ ကမ္ဘာလိပ်မကြီးလိုမျိုး မဖြစ်စေရဘူး။ အဲဒါယက်သွင်းမဲ့ ကမ္ဘာကြီး လိုမျိုး မဖြစ်စေရဘူး။ အဲဒါတော့.... "

" ဖေဖေ ရွေးပေါ့။ ဖေဖေက ဦးနှောက်ပြေးတဲ့ လူတော်ပဲ။ ဖေဖေက ဖြူလေးကို ညှာပြီး၊ ဖြူ လေး ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ အိမ်ထောင်မပြုဘူးဆိုတာ မူအားဖြစ်မှားတယ် "

" ကြီးကျယ်ပြန်ပြီ "

" အိမ်ထောင်တစ်ခု သေဆုံးပျက်စီးသွားတယ်။ လူသားတစ်ယောက် ... အဲဒီလူသားဟာ ယောက်ျားကြီး ... သူ့အထီးကျန်ကြီး ဖြစ်သွားတယ် ။ သူ့ဘဝ ဘယ်လောက်ခြောက်သွေ့သွားမလဲ။ စီးပွားရှာရတာက တစ်ဖက်၊ လူမမယ် သမီးကို ပညာရေး ကျန်းမာရေးကစပြီး စိတ်ဓာတ် သိမ်ငယ်မသွားစေ ဖို့ ၊ မိခင်မဲ့သမီးမှာ မလုံခြုံ ခံစားမှုတွေ ဝင်မလာဖို့ ၊ ဖေဖေ လုပ်ပေးရတာ အ များကြီးပါ.... "

" ဒါတွေကို တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ရတော့ စထရက်စ်(Stress စိတ်ဖိစီးမှု) တွေလည်း သိပ်များမှာ ။ နိုင်ငံခြားတွေမှာ သာဆိုရင် ဆိုင်ခံယာထရစ် (စိတ်ကျန်းမာရေးဆရာဝန် Psychiatrist) နဲ့ တစ်လတစ်ခါတော့ တစ်နာရီလောက် သွားထိုင်စကားပြောပြီးသားပဲ "

" ဗဟု သုတတွေ များ လွန်းလို့ ရိုက်သတ်ဖို့ ကောင်းနေပြီနော်။ သိတာတွေများ ရင် သေသင့် တယ် "

"လေ့လာသို့မှီထားတာတွေပါ။ စာဖတ်တယ်လေ။ ဆယ်နှစ်သမီးက စပြီး ဘသွင်က စာအုပ် တွေ ဝယ်ဖို့ တာ။ အရွယ်နဲ့ လိုက်ဖက်တာတွေ ပေါ့။ အဲဒါတွေ မဖတ်ရင် ဖြူလေးကို မမွေးစားဘူးတဲ့ ၊ သူ့မွေးစားသမီးဖြစ်မှ သူ့အမွေတွေရမှာ တဲ့ ။ အမွေမက်တာနဲ့ စာဖတ်တာ၊ တစ်ခါတည်း ဝါသ နာပါသွား တယ် "

" စာဖတ်ရခြင်း ရည်ရွယ်ချက်က ပြောင်မြောက်ပါပေတယ် "

ဦးသီဟသွင်က လူပျိုကြီး ဖြစ်ပါသည် ။ မော်လမြိုင်ဇာတိ။ မုဒုံ၊ မော်လမြိုင် ဘက်တွေမှာ ဆွေမျိုးတွေ အများကြီး ရှိသည် ။ ဦးသီဟသွင်က တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ ရန်ကုန်တက် ကျောင်းနေ၊ စာမေး ပွဲမအောင်လည်း ကိုယ်လုပ်ချင်သော အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်နေ၊ ဝင်ငွေရချင်ရ မရချင်နေ၊ မိဘကထောက်ပံ့ နိုင်သည် မို့ ပျော်သလိုနေစေခဲ့ချိန်မှာ ၊ ရန်ကုန်တွင် သီဟသွင်နှင့် ကျော်သက်ဖြူတို့ အရမ်းရင်းနှီး ခင်မင် သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထင်ရာလုပ်နိုင်သော ခိုင်မာသည့် ငွေကြေးအထောက်အပံ့ ကျောထောက်နောက်ခံ ကြီးများ နှင့်၊ တစ်ဦးတည်းသော သားနှစ်ယောက်တို့ ၊ တစ်ယောက်က ရှမ်းပြည်နယ်မှ လာ၍ တစ်ယောက် က မော်လမြိုင်မှ လာကာ ရန်ကုန်မှာ ရေစက်ဆုံကြခြင်း ဖြစ်၏။ အဲသည် ရေစက်ထဲမှာ သူတို့ ထက် အများ ကြီးငယ်သော မင်းနေခန့် ကလေးကပါ ရောနှောပါ ဝင်ခဲ့ရတာ ဖြစ်သည် ။

ပေလို့ တေလို့ ပျော်လို့ ဝတော့ ကျော်သက်ဖြူက ရှမ်းပြည်နယ်ပြန်၊ မိန်းမယူ၊ မိဘလက်ငုတ်အ လုပ်ထဲဝင်၊ သီဟသွင်က မော်လမြိုင်ပြန်၊ ခုထိ မိန်းမ မယူဖြစ်သေးပဲ မိဘလက်ငုတ် စီးပွားရေးထဲ ပြန်ဝင်၊ မင်းနေ

ခန့်က ရန်ကုန်မှာ ကျန်ရစ်၊ ဘွဲ့ရ၊ ခေတ်စီးပွားရေးနဲ့ အညီ ကုမ္ပဏီထောင်။ သုံးဦး သား သုံးနေရာကွဲ ပြားကာ လူချင်းမတွေ့ကြရပေမဲ့ ဖုန်းဆက်ကြသည်။ ။ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုက မှေးမှိန်မသွားသည့် အပြင် ပိုလို့ တောင် သိပ်သည်းလာခဲ့သည် ဟု ပြောနိုင်ပါသည်။ ။

ကျော်သက်ဖြူက ဖုန်းဆက်လျှင် သီဟသွင်ကို " ဟေ့ကောင်... လူပျိုကြီး" ဟု ခေါ်တတ်၍ မင်း နေခန့်ကိုကျတော့ " ဟေ့ကောင်... လူပျိုလေး" ဟု ခေါ်တတ်၏။

" လူပျိုလေး မခေါ်နဲ့ တော့၊ ကျွန်တော့်အသက် သုံးဆယ့်လေးပြည့် သွားပြီ၊ မိန်းမ မယူဖြစ်သေး ရင်တောင် လူပျိုလေးတော့ မဟုတ်တော့ဘူး"

မင်းနေခန့်က ရယ်မော၍ ပြောခဲ့၏။

" မင်းကို လူပျိုကြီး ပြောင်းခေါ်ရမှာ လား။ ဒါဆို ဖိုးသွင်ကြီးကို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ။ လူပျိုကြီး ခေါ်ရမလား လူအိုကြီး ခေါ်ရမလား တစ်ခုခုပဲ"

" ဘယ်လိုခေါ်လို့ မှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး "

" ဒါဖြင့်လည်း ဘကြီးပေါ့ကွာ။ ဖြူလေး ခေါ်သလို"

ကျော်သက်ဖြူက သီဟသွင် " ဘကြီး" ဟု ပြောင်းခေါ်၏။ သီဟသွင်က စိတ်မဆိုးပဲ အဲသည် နာမည်ကိုပင် ပို၍ နှစ်ခြိုက်နေချေသေးတော့သည်။ ။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်မှာ တစ် ယောက်တည်း အိမ် ထောင်ကျ၍ သမီးလေးတစ်ယောက်တည်း မွေး၏။ ကျန်နှစ်ယောက်က လူပျို တွေ။ သီဟသွင်အနေနှင့် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ သိပ်မနီးစပ်တော့ပါ။ သူ့အသက်က လေးဆယ့်ခုနစ် လားရှိပြီမို့ ငါးဆယ်နား ကပ်ချေပြီ။ တူ၊တူမအရင်းမရှိ၊

ဝမ်းကွဲတွေပဲ ရှိသည်။ ။ တူ၊ တူမ ဝမ်းကွဲတွေနှင့် အနေနီးပါသော်ငြား၊ တစ်သက် လုံးမှာ မှ နှစ်ခါလောက်မြင်ဖူးရသော (ဓာတ်ပုံ တွေတော့ မကြာခဏပို့သည် မို့ အသက်အရွယ်တိုင်းမှာ မြင် ဖူးသည်) မနောဖြူကို သာ ခပ်ဝေးဝေးက လှမ်းချစ်နေရှာ၏။

" ပြောပါဦး.... ညည်းဘကြီးက ဘာစာအုပ်တွေ ပို့ပေးလဲ "

မင်းနေခန့်သည် သီဟသွင်နှင့်စာလျှင် မနောဖြူနှင့် ရင်းနှီးမှု နည်းသည် ဟု ဆိုရပါမည်။ သီဟ သွင်က ကျော်သက်ဖြူကို ရွယ်တူတန်းတူမို့ ပိုခင်ကာ သူ့သမီးကို ပိုချစ်လေသလား မသိချေ။

" အစုံပဲ.... ပြောကြည့်လေ။ လေးခန့် ပြောကြည့်လိုက်။ စာအုပ်နာမည် ဆယ်ခုရွတ်ပြ။ ဖြူက ငါးအုပ်တော့ ဖတ်ဖူးပြီးသားပဲ "

" တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဘာသာရေးတွေရောပါလား "

" ပါတယ်.... ဘာသာရေး၊ နိုင်ငံတကာအရေး၊ တတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ၊ ပြီးတော့ ဒီနေ့ထွက်သမျှ မဂ္ဂဇင်း ၊ ဝတ္ထုတွေ၊ ရုပ်ပြကာတွန်းတွေတောင်ပါသေး "

" တယ်ဟုတ်ပါလား။ ညည်းဘာသာ ကလောမှာ ဝယ်ဖတ်လည်း ရသားပဲဟာကို "

" စာအုပ်လစဉ် ဆပ်ပလိုင်း (Supply) လုပ်ဖို့ ဘသွင်က တာဝန်ယူတယ်။ ဘသွင်က ဖြူကို မွေး စားတာလေ။ ဖြူက ဘသွင် သမီး "

" ညည်း ရန်ကုန် ဆင်းလာမယ် ဆိုတော့ ကိုသွင်ကြီးက သဘောတူလား "

" တူတယ်... မော်လမြိုင် လာနေချင်နေလို့ တောင် ခေါ်သေးတယ်။ ဖြူက ရန်ကုန်မှာ အရင်နေ ကြည့်ဦးမလို့ ။ မပျော်ရင်တော့ မော်လမြိုင်

ပြေးမှာ ပဲ"

" ညည်းအဖေကို မသနားဘူးလား"

" အဲဒါ ပြောတာပေါ့။ ဖြူက ဖေဖေကို သနားလို့ ၊ ဘသွင်ကလည်း နားချထားလို့ ၊ ဖေဖေ နောက် အိမ်ထောင်ပြုပါလို့ ပြောတာ။ ရွေးပါလား လေးခန့်ရယ်။ အပျိုကြီးတို့ မုဆိုးမတို့ ။ တစ်ခုလပ် ဆိုရင် တောင် ဖြူက သဘောမတူဘူး။ မုဆိုးမဆိုရင် ကလေး မပါစေနဲ့"

" အပျိုကြီးကတော့ အရှင်းဆုံးပဲ။ ဖေဖေအသက်က ခုမှ လေးဆယ့်ငါးရယ်၊ သုံးဆယ်ကျော် အ ပျို ကြီးရှာယူပေါ့။ ဘယ်လောက် ကောင်းလဲ။ ခုတော့.... မပြောချင်ဘူး။ ဖြူကဖြင့် ဖေဖေ တစ်ယောက် တည်း ဖြစ်မှာ စိုးလို့ အဝေးသင်နဲ့ တောင် တင်းတိမ်ထားတာ၊ ဒီလိုမှန်း သိ တက္ကသိုလ်တက်တာပေါ့"

" ဒီမိန်းမက ဘာဖြစ်လို့ လဲ။ ကိုဖြူကြီး ပြောတာက၊ ငါမိန်းမယူမှာ ကို မင်းတူမက စိတ်ဆိုး တယ်၊ ရန်ကုန်ဆင်းပြီး တစ်ယောက်တည်းနေ တော့မယ် ပြောတယ်လို့ ပြောတာပဲ"

" ဖြူက ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနဲ့ ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အ ကောင်းဆုံး အုပ်ထိန်းပြီး အ အောင်မြင်ဆုံး မိန်းမသား ဖြစ်ချင်တာ။ လေးခန့်နဲ့ နရမယ်ဆိုတော့လည်း သိပ်တော့မဆိုးပါဘူး။ ကျော ထောက်နောက်ခံ ရတာပေါ့။ ချုပ်ချယ်မယ့်တော့ မကြံစည်နဲ့ နော်။ ဖြူက လွတ်လပ်မှုကို နှစ်သက်တယ်"

" ရန်ကုန်မှာ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စပြုဖို့ ၊ အကောင်းဆုံးအုပ်ထိန်းဖို့ ၊ အ အောင်မြင်ဆုံး မိန်းမဖြစ်ဖို့ ၊ ညည်း ... ရယ်တာလျှော့ရမယ်၊ အလကား နေရင်း ခြေခါလက်ခါများ လွန်းတာ လျှော့ရမယ်၊ ခေါင်းငဲ့ လိုက် နှုတ်ခမ်းရွဲ့လိုက် လုပ်တာတွေ လျှော့ရမယ်"

" ဘာဆိုလို့ လဲ လေးခန့်ရဲ့ "

" ကလေးပေါက်စနဲ့ တူနေလို့ ။ ဘယ်ကလေးပေါက်စမှ မီးလျှံနသု
ဌေးကြီး ဖြစ်အောင် မကြိုးစားနိုင်ဘူး။ ကြိုးစားပြီး တက်လာကြတဲ့ သူ
ဌေးတိုင်းဟာ လူကြီးဆန်ပြီး၊ ရင့်ကျက်တဲ့ သူတွေ၊ ဦးနှောက် ကောင်း
ကောင်း သုံးတဲ့ သူတွေချည်းပဲ "

" ဥပမာ... လေးခန့်ပေါ့။ ဟုတ်လား "

" ငါက ချောင်ပါတယ်။ မိဘစီးပွားရေးထဲ ခပ်လွယ်လွယ်ဝင်ထိုင်လို
က်ရုံပဲ "

" ဒါပေမဲ့... လေးခန့်က လူကြီးဆန်တယ် "

" သုံးဆယ့်ငါးထဲရောက်ပြီလေ။ ဆန်ရုံဆန်နေလို့ တောင် မရဘူး။
လူကြီးအစစ် ဖြစ်နေရ မယ် "

" လေးခန့် ရုပ်က သနားကမားလေး... မိ "

" ကြည့်... ပြောစရာလား "

" ဓာတ်ပုံထဲမှာ ထက် အပြင်မှာ ပိုချောတယ်။ ရည်းစားဘယ်နှယောက်
ကံ ဖြတ်ချခဲ့ပြီးပြီလဲ "

" တစ်ယောက်.... ဖြတ်ချခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဖြတ်ချခံခဲ့ရတာ "

" ဟောတော့... ဘာအပြစ်ကြောင့်တဲ့ လဲ "

" တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးကို ချစ်လို့ "

" ဟင်... ဆန်းတပြားပြား "

" သူတို့ က မိသားတစ်စုလုံး နိုင်ငံခြား ပြောင်းတယ်။ ကျုပ်က မလို

က်နိုင်ဘူး။ အဲဒါမှာ ... ကျန် ရစ်လေသတည်းပဲ"

မနောဖြူက လက်ခုပ်ကို ဖြောင်းဖြောင်းမြည်အောင် တီးလေ၏။

" အပြတ် ထောက်ခံတယ်။ လေးခန့် ရေလည်မိုက်တယ်ကွာ။
အဲဒါမျိုး ဖြစ်နေရမယ် "

" ပြောပါဦး... ညည်းက မိထွေးလောင်းကို ဘာမကျေနပ်တာလဲ "

" နံပါတ်တစ်.... ဖြူထက် နှစ်နှစ်ပဲ ကြီးတယ်။ ခုမှ နှစ်ဆယ့်တစ်
ကျော်ကျော်လေး "

" ဘာဖြစ်လဲ "

" ဒီမိန်းမဟာ သူ့ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဖေဖေအတွက် ပေးဆပ်မြှုပ်နှံ
လို့ မရဘူးလေ။ သူ သိပ်ငယ်သေးတယ်။ သူ့ဘဝလေး တည်ဆောက်ရမ
ယ်။ အိမ်ထောင်နဲ့ ၊ သားနဲ့ သမီးနဲ့ ၊ မိသားစုလေး ဖန်တီးရ မယ် "

" ကောင်းသားပဲ... အဲဒါ "

" ဒီမိန်းမအတွက် ကောင်းရင် ဖေဖေအတွက် မကောင်းဘူး။ ဖေဖေ
အသက်ခြောက်ဆယ်မှာ ပထမဆုံးမွေးတဲ့ ကလေးက ဆယ့်လေးနှစ်ပဲ
ရှိဦးမယ်။ အလွန်ဆုံးမှ ရှစ်တန်း။ ဘယ်နှယောက် မွေးမယ် မသိဘူး။ ပု
စုခရုတွေ လူဖြစ်ဖို့ ၊ သူတို့ လျှောက်ရမဲ့လမ်းက ကြမ်းမယ်.... "

" ဖေဖေအိုပြီ။ ဖေဖေ သားသမီးတွေ၊ ဖြူလေးရဲ့ မောင်ညီမတွေဟာ
မွဲမွဲတေတေနဲ့ ခပ် စုတ်စုတ် ချာချာတွေ ဖြစ်လာမှာ မကြိုက်ဘူး "

" ကိုဖြူက ချမ်းသာသားပဲ "

" ပုစုခရုတွေ ကြီးပြင်းလာတဲ့ အထိ ဆက်လက်ချမ်းသာနေဦးမယ်လို့
လေးခန့်က အတပ်ဟော နိုင်လား။ ပစ္စည်းအမွေဆိုတာ အလကားပဲ။ လူ

ပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်ဖို့ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပညာအ မွေ၊ အသိဉာဏ် အမွေတွေပေးခဲ့ရမယ်။ လေးတန်းမအောင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဖေဖေသာ မစွမ်း ဆောင်နိုင်တော့ရင် သူ့သားသမီးတွေကို ပျိုးထောင်နိုင်ပါ့မလား...."

"တယ်ဟုတ်ပါလား။ ညည်းစကားတွေက ညည်းပုံစံနဲ့ တောင် မလိုက်ဘူး။ ကိုဖြူလည်း ဘွဲ့မရ ပေမဲ့ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်တာပဲ"

"မတူဘူး လေးခန့်ရဲ့ ။ ဖေဖေ ဘွဲ့မရတာက တေလို့ ၊ စာကျက်ပျင်းပြီး ကျောင်းဆက် မတက်ချင်တော့လို့ ။ခေါင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ဦးနှောက်ကအရည်အချင်း ရှိပြီးသား။ ဖေဖေ တက္ကသိုလ်တက် ရင် ဘွဲ့တစ်ခု တော့ အသာလေး"

" လူပျိုလေး.... ကြည် ဆုံးပြီးတဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်းမှာ ငြိမ်သက်နေတဲ့ ကန်ရေပြင်ကို ခဲတစ် လုံး လာကျသလို ဂယက်ထသွားစေနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးကို ငါ တွေ့တယ်ကွာ။ ဒုတိယအကြိမ် သည်း ထန်စွာ ချစ်မိခြင်းပဲ။ ငါ လက်ထပ်တော့မယ်။ မင်းတို့ ဖြူလေးကတော့ ဒေါသူပုန်ထနေလေရဲ့ ။ ဒီ ကောင်မလေးမို့လို့ တဲ့ ကွာ။ တခြားသူဆိုရင် သူကြည်ဖြူနိုင်ပါတယ်တဲ့ ။ ငါလည်း ကတိပေးပြီးနေပြီမို့ မယူမဖြစ်တော့ဘူး ။ ငါ နောက်မဆုတ်တော့ဘူးကွာ" တဲ့ ။

ဖုန်းမဆက်ပဲ စာရှည်ကြီးတစ်စောင် ရေးပို့လျက် ရှင်းပြခဲ့လေ၏။ သို့ပေမဲ့... ဇနီးလောင်းက လေး အသက်တော်တော်ငယ်ကြောင်းနှင့် လေးတန်းမအောင်သည့် အကြောင်းတော့ မပါချေ။

" မေမေ မရှိကတည်းက ဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ အိမ်မှာ ခေါ်ထားတာလေ"

ဒေါ်ကြီး ဆိုတာ အဲဒီတည်းက အသက်လေးဆယ်ကျော်ကျော်

ရှိနေပြီဖြစ်သော အမျိုးသမီးကြီး ပါ။ ထမင်းချက် အဝတ်လျှော်မှ စ၍ မ
နောဖြူကိုလည်း ထိန်းကျောင်းခဲ့သည် ။

" လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေကျတော့ ဒေါ်ကြီးကစပြီး ချူချာတယ်။ ခူးတွေ
ဘာတွေ နာတယ်၊ ကိုက် တယ်။ အအေးမခံနိုင်တဲ့ သဘောပေါ့လေ။ ရာ
သီဥတုက အေးတော့ အဝတ်လျှော်ဘာညာ အေးတဲ့ အလုပ် တွေ မလုပ်
နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ခေါ်ရတာ..."

" အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ရုံကလေးဆိုတော့ ငယ်တယ် သွက်တယ် လှ
ပဲနိုင်ကိုင်နိုင်လေး ဆိုပြီး ဒေါ်ကြီးပဲ သူ့ရွာသူပြန်ရှာပြီး ခေါ်ပေးတာ။ ပ
ညာအရည်အချင်း လေးတန်းမအောင်ဘူး။ အိမ်တွင်းမှု အလုပ်အကိုင်
တော့ တော်တယ်"

" အဲဒီ ကောင်မလေးလား"

" အဲဒါကြောင့်မို့ ပြောတာပေါ့။ ယူစရာရှားသလား။ ဖြူက မိထွေးရ
ရင် အန်တီလောက်တော့ အနည်းဆုံးခေါ်ချင်တယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး သ
ဘောကျရင် မေမေကို ခေါ်ပစ်မှာ ။ ဖြူက လက်ပေါက် ကတ်တဲ့
သမီးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး လေးခန့်ရဲ့ ။ ခုတော့.... သူ အိမ်ကိုရောက်လာက
တည်းက ဖြူထက် နှစ်နှစ်နီးပါး ကြီးတယ်ဆိုပေမဲ့....

" ရွယ်တူတန်းတူလို့ သဘောထားပြီး ဖြူက နည်းနည်းပါးပါး အထ
က်စီးကလေးနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့ တာပေါ့။ ဥပမာ လေးခန့်ရယ်.... သူ့နာမည်
က နန်းခင်တဲ့ ။ ဖြူက နန်းခင်လို့ ပဲ ခေါ်ခဲ့တာပေါ့။ နန်းခင် ရေ... ငါ ထ
မင်းစားမယ်၊ နန်းခင်ရေ... ငါ့လုံချည်လေး မီးပူတိုက်ချေပါဦး
ဆိုတာမျိုး ခိုင်းခဲ့တာ...

" ဖေဖေနဲ့ ယူမယ်ဆိုတော့မမ... ပြောင်းခေါ်ရမှာ လား။ အန်တီအရွ
ယ်လည်း မဟုတ်။ ဆက်ဆံ ရေးက ရေလည်လက်ဝင်တယ်။

မသိဘူးကွာ။ စကားကို မပြောတတ်တော့ပါဘူး။ ဖေဖေ့ကို ဦးလေး ခေါ်
နေတာ၊ တစ်နေ့တော့... အစ်ကိုကြီးလို့ ကြားလိုက်ရတာကစပြီး ဖြူရိပ်
မိသွားတာ၊ ဖေဖေက ဖြူကို ဖွင့်တိုင်ပင်ပြီးမှ အကောင်အတည်ဖော်တဲ့
ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ...

" သူတို့ ချင်းက ရည်းစားဖြစ်နေပြီ။ ဖြူ သိမှာ တော့ ကြောက်နေကြ
တာပေါ့လေ။ ရယ်ရတယ် နော် လေးခန့်။ သားသမီးတွေ ရည်းစားတွေ
ထားတော့ မိဘသိမှာ ကြောက်ရ။ မိဘတွေ ရည်းစားထား တော့လည်း
သားသမီး သိမှာ ကြောက်ကြ"

ဒီတစ်ကြိမ်ရယ်တာကကျတော့ မချီတင်ကဲကလေးဖြစ်သည် ။ ပါးပြ
င်ပေါ်သို့ မျက်ရည် တစ်စက် ပေါက်ခနဲကျသည် ။ လက်ခုံဖြင့်
ကြမ်းတမ်းစွာ သုတ်၏။ ဆံပင်တွေကို ဝဲခနဲခါလျက် မျက်ရည်စက်တွေ
ထပ်ကျမလာအောင် အံ့ကြိတ်သည် ။ မြင်ကွင်းကလေးကို မင်းနေခန့် မ
သနားပဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

" သိသွားကြပြီဆိုတဲ့ အခါမှာ ၊ သားသမီးကျတော့ ခွင့်တောင်းရတ
ယ်။ ခွင့်ပြုဖို့ ပူဆာ ရတယ်။ မိဘဘက်ကျတော့ အသိပေး ဖွင့်ပြောလိုက်
ရုံပဲ။ မိဘက တားမြစ်ရင်တော်တော် အရေးပါ အရာရောက် ပါတယ်။ ခွ
င့်ပြုချက်ကိုရဖို့ သားသမီးတွေ တော်တော်ကြိုးစားရတာပါ။ မိဘစကား
ကျတော့ တစ်ခွန်း တည်းနဲ့ အတည်ပဲ"

" ဖြူလေးက ကန့်ကွက်သေးလား"

"ကန့်ကွက်ရုံ ဘယ်ကမလဲ။ လုံးဝ ... လုံးဝ သဘောမတူ။ ခွင့်မပြု။
ဖြူသာ ဖေဖေ သဘောမတူ တဲ့ သူနဲ့ လက်ထပ်ရင် ဖေဖေက ဖြူကို သ
မီးအဖြစ်က စွန့်လွှတ်မှာ ။ ဖြူက အိမ်ပေါ်က ဆင်းရမှာ ။ ဖေဖေ ... ဖြူ
သဘောမတူတဲ့ မိန်းမကို ယူတော့ ဖြူပဲ အိမ်ပေါ်က ဆင်းရတာပဲ"

" ကိုဖြူကြီးက နှင်ချလို့ လား "

" မသွားဖို့ မဆင်းဖို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ကိုယ့်အိမ်က အလုပ်သမားကို မိထွေး မတော်နိုင် ဘူး။ ဖြူ မှားလား။ မှားရင်လည်း အဲဒီအမှားရဲ့ ဒဏ်ကို ဖြူ ခံယူမယ် "

" ဖြူလေးရယ်... ဖြစ်နိုင်ရင် သူလည်း တက္ကသိုလ် တစ်ခုခုက မိန်းမ ပါမောက္ခချုပ်ကို ရချင်မှာ ပေါ့။ လေးတန်းမအောင်တဲ့ မိန်းကလေးကို ဘယ်ယူချင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့... ကံအကြောင်းတရားတွေပဲ။ ကံစီမံရာ ခံကြရတာ "

" မပြောနဲ့ နော် လေးခန့်။ ဖြူ မကျေနပ်ဘူး။ ဘယ်ကလာတဲ့ ကံစီမံရမှာ လဲ။ နန်းခင် စီမံတာ။ ဖေဖေ လိုချင်ရင် လေးခန့် ပြောတဲ့ မိန်းမပါ မောက္ခချုပ်ကို ရနိုင်ပါတယ်။ ဖေဖေက အရက်တွေ့ သောက် တယ်။ သောက်တာများ ပေမဲ့၊ မူးရူးပြီး တောင်ပြောမြောက်ပြော ဆိုတာလောက်တောင် ရှိတာမဟုတ် ဘူး။ လောင်းကစားနဲ့ မိန်းမ... ဝါသနာ မပါဘူး။ ငွေရှာတော်တယ်။ သူဌေး။ ဘယ်မိန်းမကိုမဆို ခေါင်း ခေါက်ရွေးနိုင်တယ်။ ဖြူ အသည်းနာတာက၊ ဒီမိန်းမ ဖေဖေကို အပိုင် ချိုင်တာ.....

" ဖေဖေက မရှောင်နိုင်တာ၊ အဲဒါကို ဖြူက မုန်းတာ။ ဒီမိန်းမ မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး။ ကိုယ့်အိမ်က အလုပ်သမားမို့ မကျေနပ်ရတဲ့ ကြားထဲ။ သူက အေးအေးဆေးဆေးမှာ ဖေဖေက အတင်း သိမ်းပိုက်တာ ဆိုရင်တောင် မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာပြီး သနားပေးရသေးရဲ့ ။ ခုတော့.....

"သူက သိမ်းပိုက်တာ။ ဖေဖေ ဒီလောက်ညံ့ရသလားလို့ ဒေါသထွက်တော့ ငရဲက ကြီးပြန်ရော။ အဲဒီမိန်းမကလည်း မဏ္ဍပ်တိုင် တက်သလား မမေးနဲ့ ။ ဟာ... အကုသိုလ်များ ပါတယ်၊ ပြောရင်းက ဒေါ သထွ

က်လာပြန်ပြီ။ တော်ပြီ... တော်ပြီ။ ဗိုက်ဆာတယ်။ ထမင်းစားတော့မယ်
"

မနောဖြူ ရောက်လာလာချင်းမှာ ၊ မင်းနေခန့်က သူ့အိမ်မှာ အခန်း
တစ်ခန်း လုပ်ပေး ထားခဲ့သည် ။ နားပါ ရေချိုးပါ။ တစ်ရေးအိပ်ရင်အိပ်
ဦး ဆိုပေမဲ့ မနောဖြူက ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားပဲ လဲသည် ။ တစ် ကိုယ်
လုံး လုံခြုံသည် မို့ သူ့အသားဖြူဖြူ သူ့မျက်နှာလှလှလေးနှင့် ပေါင်းစပ်
သည့်အခါမှာ ကျက်သရေရှိ စွာ လှပတင့်တယ်သွားရတော့သည် ။ မဆာ
သေးဘူး... ဟု ပြောကာ စကားထိုင်ပြောနေတာ ညဆယ်နာ ရီတောင်
ထိုးပြီ။ ခုမှ ပဲ ညစာစားဖို့ သတိရကြသည် ။ ထမင်း ဝိုင်းမှာ သူ့အသံက
လေး စီညံနေသည် မို့ မင်း နေခန့် အိမ်သည် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေတော့
၏။ ခါ တိုင်းဆို... အိမ်က တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသည် ။

" လေးခန့်က အဖေနဲ့ အမေနဲ့ ဘာလို့ တူတူမနေတာလဲ "

" မမဖန့်နဲ့ တူတူနေတယ်လေ "

" အဲဒီမမနာမည်က လှတယ်နော်။ မေဝင်းဖန့် မှ လား။ ဖြူ မှတ်မိတ
ယ် "

" ဟုတ်တယ်... မမဖန့်က မွေးထားတာ သားချင်းသုံးယောက်။ မျ
က်စိအရမ်းနောက်တယ်။ မနေနိုင်ဘူး။ ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့ မြေး
တွေနဲ့ နေချင်တယ်။ ပြီးတော့ ... အဲဒါ ကိုချစ်ဆိုင် အိမ်လေ။ ယောက္ခမ
တွေ နေတာ သင့်တော်ပေမဲ့ ယောက်ဖပါ လိုက်နေတယ်ဆိုရင်.... အော
က် တာပေါ့။ ကိုယ့်မှာ လည်း အိမ်ရှိသားနဲ့ ဟာကို "

" ပေါင်းနေရင်တော့ တစ်အိမ်ကို ငှားစားလို့ ရတာပေါ့ "

" ညည်းအတွက်လည်း တစ်အိမ် စီစဉ်ထားတယ် "

"ဟင်.... ဖြူက ဒီမှာ မနေရဘူးလား"

"ရင်းရင်းနှီးနှီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် မသင့်တော်ဘူးပေါ့"

"အင်း.... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ဖြူအတွက် အိမ်က ကောင်းရဲ့လား"

"ကျုပ်ရဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီက ဆောက်သမျှ ကွန်ဒိုတွေထဲမှာ ၊ ဒီ ...နေဦးငြိမ်အိမ်ရာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီကွန်ဒိုဈေးအကြီးဆုံး ရတာ။ အိပ်ခန်းသုံးခန်း။ သုံးခန်းလုံး ရေချိုးခန်းတွဲလျက်၊ ဘုရားခန်းသပ်သပ်ပါတယ်။ ညည်းနေရမဲ့ ရှစ်ထပ်ကနေဆိုရင် ရွှေတိဂုံ ဘုရားကြီး တန်းဖူးနေလို့ ရတယ်"

"အပေါ်ဆုံးထပ်ပေါ့"

"အပေါ်ဆုံးထပ်၊ ဟုတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ခေါင်မိုးထပ်ပါရတယ်။ အဲဒီ အပေါ်ဆုံးထပ်ဟာ မြေညီထပ်နဲ့ ဈေးအတူတူပဲ"

"တခြား ဘာအခန်းတွေ ပါသေးလဲ"

"ထမင်းစားခန်း၊ မီးဖိုခန်း သပ်သပ်စီ။ ဧည့်ခန်းလည်း ကျယ်တယ်။ ပြီးတော့ အလုပ်သမား ခန်း။ အဲဒါလည်း သူ့ရေချိုးခန်း အိမ်သာနဲ့ သူ့ ဟိုအိပ်ခန်းသုံးခန်းလောက်တော့ မသားနားဘူးပေါ့။ သူက အဲကွန်း မပါဘူး။ ဟိုအိပ်ခန်းသုံးခန်းလုံး အဲကွန်းနဲ့ ။ ပြီးတော့.... ဓာတ်လှေကားပါတယ်နော်၊ ခြေထောက်နဲ့ တက်ချင်လည်း ရတယ်"

"ကောင်းလိုက်တာ... ခေါင်မိုးထပ်မှာ ငရုတ်သီးစိမ်းပင်တွေ စိုက်မယ်"

"ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

" ခူးစားဖို့ ။ ဖြူက အစပ်ကြိုက်တယ်။ ထမင်းစားရင် ငရုတ်သီးစိမ်း ကိုက်စားရမှ ၊ အခု... ငရုတ် သီးစိမ်းမပါလို့ ခံတွင်းတောင် သိပ်မတွေ့ ဘူး"

" မိန်းကလေး.... ပန်းစိုက်မယ်တော့ စိတ်မကူးဘူး"

" အချိန်ရရင် စိုက်မှာ ပေါ့။ အိမ်ခန်းကြီးက ဖြူအတွက် သိပ်ကျယ် နေတယ်နော်၊ ဖြူက ဘယ်သူ နဲ့ နေရမှာ လဲ"

" မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ခေါ်ထားတယ်၊ သန်ဘက်ခါမှ ရောက်မှာ ၊ ဖြူလေး ဒီအိမ်မှာ မနက်ဖြန် တစ်ရက် ဆက်နေရဦးမယ်"

" အသက်ကြီးလား"

" ငါးဆယ်"

" ဟာ... ခိုင်းရမှာ အားနာစရာကြီး"

" ဆယ့်ငါးနှစ် တစ်ယောက်"

" နှစ်ယောက်တောင်"

မနောဖြူက သူ့ဘယ်ဘက်လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်လေးနှစ်ချောင်းကို ထောင်ပြ၏။ အဲသည် လက်ကလေးနှစ် ချောင်းကို ချစ်စနိုး ဖမ်းဆုပ်ဆွဲခါပစ်လိုက်ချင်စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ရ၏။ ဒီ ကောင်မလေး ပြုမူပြောဆို လှုပ်ရှားပုံလေးတွေက ချစ်စရာကောင်းနေရ တော့သည် ။

" အင်းလေ.... နည်းသေးလား"

" တကယ်က... တစ်ယောက်မှ မရှိလည်း ကိုယ့်တစ်ကိုယ်ရေ စားဝ တ်နေရေး ဝေယျာဝစ္စ၊ ဖြူ ဘာသာ ရပါတယ်"

"တယ်ဟုတ်ပါလား"

"ဖြူက ပျင်းရင်သာ ရှိမယ်။ မလုပ်တတ်တာ ဘာမှ မရှိဘူး"

"တော်တာပေါ့"

"ကြီးကြီးတစ်ယောက် ငယ်ငယ်တစ်ယောက် ဆိုတော့လည်း ကောင်းတာပဲ။ လူအုပ်တောင့် တာ ပေါ့"

"ဒါပေါ့၊ မိန်းမသားတွေချည်း ဆိုတော့လေ...။ ဒါပေမဲ့... ကွန်ဒိုတွေ က ဂိတ်ဝမှာ လုံခြုံရေး ရှိပါ တယ်"

"ဖြူစရိတ်ကို ဖေဖေက လှမ်းပေးမှာ လား"

"မယူပါဘူး"

"တိုက်ခန်းက မယူဘူး ထားလေ။ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်လခန့် ၊ ဖြူတို့ သုံးယောက် စားစ ရိတ်၊ ဖြူ သုံးဖို့ စွဲဖို့ ၊ ဖြုန်းဖို့ ၊ ရှော့ပင်ထွက်ဖို့ "

ရယ်မောပြောပုံလေးကို သဘောကျလွန်းသည် မို့ မင်းနေခန့်ပါ လိုက်ရယ်မိတော့သည် ။

"အဲဒါတွေလည်း ကျုပ် တတ်နိုင်တယ် ကလေးမရဲ့ "

"ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးကုန်မှာ "

"ငွေရေး ကြေးရေး ခြေသလုံးမွေးပဲ"

"ကြွားလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့.... ဖေဖေဆီ တောင်းရမှာ ပဲ။ ဖေဖေမှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ ဒီသမီး ယောက်ျားမရမချင်းတော့....

"ဘာ.... ညည်းက ယောက်ျားယူဖို့ အစီအစဉ်နဲ့ လား"

"ဟာ... မဟုတ်တရုတ်။ စကားအဖြစ် ပြောတာ။ ဖြူ ကြိုက်စရာ

ယောက်ျား လောကကြီးမှာ မမွေးသေးဘူး။ တကယ်ပါပဲ လေးခန့်ရယ်။
ယောက်ျားတွေများ တစ်ခု မဟုတ်တစ်ခု မုန်းစရာတွေနဲ့ "

" ကျုပ်နဲ့ ကိုသွင်ကြီးရော "

"တွေ့လာမှာ ပါ။ ဝေးနေလို့ ချစ်နေတာ၊ တူတူနေရင် မုန်းစရာတွေ
အလိပ်လိုက် ထကြွလာမှာ မြင်ယောင်သေး။"

" တော်ပြီလား... အစားနည်းလိုက်တာ "

"နံပါတ်တစ်... ဝမှာ စိုးလို့ ပုံစံနဲ့ ချိန်စားတယ်။ နံပါတ်နှစ်... လေးခ
နဲ့ ဟင်းတွေက ဖြူဖပ်ဖြူ ရော်နဲ့ မစပ်ဘူး။ နံပါတ်သုံး... ငရုတ်သီးစိမ်း
ကိုက်မစားရလို့ လျှာတွေထူနေတယ်။ လျှာမပါးတော့ ထမင်းမဝင်ဘူး။
နံပါတ်လေး... ငါးပိရည်နဲ့ တို့ စရာ မပါဘူး။"

မင်းနေခန့်က ရယ်နေလိုက်တော့သည် ။
တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး... ဆိုသည့် မှတ်ချက်ကို
တော့ ထပ်တလဲလဲ ချမိတော့သည် ။ မတွေ့ဘူးကြတာ ဆယ့်ငါးနှစ်ဆို
ပေမဲ့၊ ဒီကလေးအ ကြောင်းက စိမ်းသက်နေသည် မဟုတ်ပါ။ ကိုဖြူကြီး
နှင့် ဖုန်းပြောတိုင်း သူ့ အကြောင်းပါသည် ။ သူနှင့် လည်း အမြဲလိုလို စ
ကားပြောဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ သို့ပေမဲ့... ခုမှ လူချင်း တွေ့ဖူးရတာ။ ကောင်မ
လေးက စိမ်း သက်ခြင်းကင်းစွာ၊ ချက်ချင်းရင်းနှီးသည် ။ ညီမလေး၊ တူ
မလေး တစ်ယောက် ကောက်ရသလိုပါပဲလေ။